

Radovednež. »Če ne bi bilo težnosti, tudi mi ne bi tako trdno stali na zemlji. Samo ta zakon nas tišči k tlom.« - »Bog ve, kako je bilo, predno je bil izdan ta zakon?!«

Uspeli slučaj. Nedeljski lovec je obstrčil gonjača. »Žal mi je, da se je to pripetilo! Kako se pišite?« - Gonjač: »Zaje!« - Lovec veselo: »Primaruha, pa sem vendar enega zadel!«

Po ovinku. Janče stopi v gostilno: »Mati so rekli, da pridite takoj domov.« - On: »Kaj pa hočeš od mene?« - Fant: »Od vas noče nič, a vi boste nekaj dobili...«

Kodaj se je prvič grešilo? Učitelj: »No, Francek, ali veš povedati, kdo in kdaj je prvič grešil?« - Francek: »Adam in Eva v jeseni v raj!« - Učitelj: »Kaj, jeseni? Čemu jeseni?« - »Ker so bila jabolka zrela!«

Iz gospodarske razstave. Predsednik komisije: »Nace, vaš vol je odnesel prvo ceno.« - Nace: »O rešnica! Prec mu morm jet povedat, tot vam bo vse!«

Neverjetno. Krojač: »Tu sem Vam prinesel naročeno obleko, 200 Din stane.« - Dijak: »Počakajte, vam bom to svoto takoj plačal.« - Krojač: »Gospod, za norca se pa ne pustim imeti.«

»Oprostite gospodična, ali je vaša mati imela kaj otrok?«

»Od jeze bi skočil iz kože!« - »Poizkusi! Samo pazi, da potem v naglici, ko boš nazaj vanjo silil, ne zgrešiš prave hlačnice!«

DRUŠTVENE VESTI

Krščanska ženska zveza v Mariboru opozarja vse svoje članice in člane, da uraduje od novega leta naprej vsako sredo in soboto na Aleksandrovi cesti 6, I. nadstropje, soba števil. 11, od 8. do 12. ure in od 2. do 5. ure popoldne. Obenem želi vsem članicam, članom, prijateljem in dobrotnikom srečno in blagoslovljeno novo leto. - Odbor.

Družinska prafika za leto 1931

s podobo Svete družine že dobite vsepovsod. Segajte pridno po njej, ker je res nekaj prav praktičnega. 1350

Št. Peter pri Mariboru. V nedeljo dne 18. januarja popoldne po večernicah priredi prosvetno društvo »Skala« ljudsko igro »Naša kri«. Nastopijo tudi naši vrli tamburaši. - Novega leta dan popoldne po večernicah se vrši sestanek fantovskega krožka. Fantje, poskrbite, da bo udeležba še večja kot zadnjič! Vsi dobro misleči fantje brez razlike so prijazno vabljeni!

Sv. Barbara v Slov. goricah. Tukajšnje bralno društvo priredi na dan Sv. Treh Kraljev igro »Mlinar in njegova hči«. K obilni udeležbi vabi odbor.

Konjice. Ker pri prvi predstavi slikovite igre »Ben Hur« ni dvorana mogla sprejeti vseh obiskovalcev, se sporoča vsem, ki si hočejo ogledati ta svojevrstni gledališki komad, da se igra »Ben Hur« ponovi na novega leta dan ob treh popoldne v Katoliškem društvenem domu v Konjicah. Vabimo posebno prijatelje lepih iger iz sosednjih župnij, ki naj bodo točni, ker bo začetek predstave točno ob napovedani uri. Bog živi!

Sv. Vid na Planini. Tukajšnje Katoliško prosvetno društvo vprizori na Novega leta dan ob treh popoldne v svoji društveni dvorani gledališko predstavo »Prisega o polnoči«. Vsi prijazno povabljeni!

Lov na slone.

Tri načini lova na slone.

Lov na slone je bil v vseh časih kraljevi šport, ki je že v starih dobah mikal lovca in je veljal pri nekaterih narodih kot nekaj narodnega. Starogrški zgodovinar Herodot piše, da so lovili že za njegovih časov po vseh gozdih krog mesta Kartago v severni Afriki in severno od afriške puščave Sahara slone, katere so uporabljali v vojnah in za delo.

Ogromni indijski otok Cejlon je bil od nekdanj domovina slonovih čred, ki

so povzročale opustošenja in so jih že lovili singalezjski kralji. Singalezi so poznali več načinov, da so se polastili slona in ti so še danes v rabi. Najbolj navaden način lova na slone, ki pokončavajo nasade in prehodi na dan 60 milj, je usmrtilitev s pomočjo sulice. Še danes je na Cejlonu v spominu junaštvo prebivalcev majhne vasi, ki so ubili pred leti v eni noči 7 slonov, katere so poprej z ognjem ter bobni tako zmedli, da so se pustili poklati. Ta način lova je redkost. Streljajo in pobijajo le one slone, ki se ločijo od čred in se podijo po deželi, uničujoč polja in ljudi. Cilj lova na slova je: žival zajeti živo, ker je cejlonski slon izboren delavec. Streljati ga radi slonove kosti, se ne izplača, ker ima cejlonski slon v nasprtoju z njegovim indijskim tovarišem le majhne zobe.

V starih časih so lovili slone s pomočjo zanjka iz živalskih kož. K temu načinu lova je bilo treba mnogo spretnosti ter junaštva. Lovci so skušali z ognjem ter z vpitjem enega slona odločiti od črede, ga uloviti v zanjko in privezati za eno nogo k drevesu. Drug način je bil ta, da so poslali v gozd po več udomačenih samic. Med dvema ukročenima slonom postane tretji divjak liki jagnje krotak in je pripravljen za vsako delo.

Danes lovijo slone na ta način, da naženejo skupaj cele črede slonov v prostore na sredini pragozdov, katere ogradijo z močnimi debli. Pred vsem mora biti tak ograjen »kral« preskrbljen z vodo, ki je slonu vse. Holandci, Portugalci in Angleži, ki so danes posestniki Cejlona, se poslužujejo baš omenjenega načina, ker nudi možnost, se polastiti kar celih čred.

Kaj pripoveduje očividec?

Nemec Anton Lübke se je udeležil l. 1929 na Cejlonu lova na slone s pomočjo »krala« in beleži o tem sledeče: »Velika čreda slonov je upostoševala že dalje časa nasade ter polja. Sklenili so, da bodo te slone žive polovili. Že cele mesece so se vršile priprave za ta

Vsak mesec

Din 13:-

bo plačal vsak kdor hoče brati zanimive spise

KARL MAYA

ki bodo za jesen in zimo izhajali vsak mesec en velezanimiv zvezek

po Din 13:-

Naročajte

v Tiskarni sv. Cirila, Maribor, Koroška 5

mi ponudili mesto vratarja — ne, saj veste, kovočeke sem prenašal, po meso sem hodil, vino sem nosil iz kleti, sodčke s pivom sem nastavljal, jedilno orodje čistil in konje sem spregal ter napregal, ker so se gospoda in kmetje radi ustavljali pri Klakočerci. Moral sem že biti marljiv ter vesten, ker sicer bi me ne bila povišala gospa v kratkem času iz pravzaprav hlapca v plačilnega natarjarja. Dobro se mi je godilo. Gosti so bili zadovoljni z mojo postrežbo; jaz sem pa tudi zaslužil stokrat boljše ter lažje nego kot dalmatinski ali bosanski orožnik. Od aprila pa do konca oktobra sem bil pri Klakočerci. Moram še omeniti, da vzame gospa restavracijo na Dobrni za dobo obiska zdravilišča v najem, ker sicer živi z možem na posesti pri Sv. Križu pri Rog. Slatini. Kmalu sem opazil, da sem bil gospej po gođu. Njen mož je namreč že bolj v letih in je prišel le tu in tam pogledat na Dobrno. Da ne bom tratil pred sodnim dvorom, porotniki in radovedneži nepotrebnih besed, povem na kratko: Klakočerca se je v mene zaljubila in me hotela

imeti za vsako ceno. K vsemu se da človeka siliti, le k ljubezni ne in to še posebno zdravo ter krepko odraslega moškega ne! Kakor sem poprej gospo spoštoval, ker mi je zaupala tako hitro in toliko, tako sem se je ogibal, ko me je zasledovala z vsiljivimi ljubeznjivostmi. Vsa prejšnja hvaležnost se je pretvorila v meni v nekako sovraštvo, ko mi je bila vedno za petami s prigovarjanji, naj ji sledim iz Dobrne na posestvo, ker njen mož itak nima besede pri hiši in sploh ne bode več dolgo in potem bo že on Francelj gospodar. Sodni dvor in porota, zakonskega življenja nisem razdiral in ga ne bom! Gospejne ponudbe so bile nesprejemljive, ker so vodile v zakonolomstvo in najbrž še v kak hujši zločin. Sploh pa, kakor sem že povedal, prisiljena reči ni dobra in najmanjše — ljubezen. Ker vse pametne besede niso zalegle, sem se začel usiljivke naravnost ogibati. Od dne do dne je rasel v meni hujši odpor napram nastavljanju ljubezenskih zanjka; v Klakočerci se je pa košatil pohlep po maščevanju radi zavrjnene in neuslišane lju-

lov. Daleč na okrog je bil izdan na prebivalstvo poziv, naj se udeleži lova. Dva tisoč gonjačev se je zbralo v pragozdu lepega dne s šotori, svetilkami, slamnjačami za nočni počitek in s prehrano. Z nepopisnim trudom so postavili iz orjaških debel orrajo (kral). Ko je napočil dan, ko bi naj bila čreda slonov pritirana v kral, je zrasel v džungli cel hotel z električno razsvetljavo in z vsemi ugodnostmi za gledalce. Vodo so napeljali v ograjo zelo od daleč. Radi neznosne vročine v pragozdovih si poiščejo sloni predvsem oni prostor, kjer je voda.

Celih pet tednov je trajal pogon. — Gonjači so se bližali slonom v oddaljenosti več milj in skušali slone napadati proti eni točki.

Gonjači so izpostavljeni nepopisnim težavam ter naporom. Goli so taborili po s trnjem prerastenem grmovju, bresti so morali preko malaričnih močvar, bili so izpostavljeni najhujšim nalivom, ki so prihrumeli nad džunglo. Njihova nagrada je bil: iž, nekaj obleke, orožje in zavest, da bode njihov trud kronan z uspehom.

Kakor hitro so zagledali gonjači čredo, so zagnali krik in streljali, da so spravili slone dalje. Včasih spravijo čredo komaj dve milj daleč na dan, ker je daljava dnevnega pogona odvisna od vremena. Ako dežuje, najdejo sloni zlahka napajališče, katerega mora izsušiti še le solnce, da se premakne čreda dalje. Naloga gonjačev je pač ta, čredo usmeriti proti pripravljeni pasti — kralu, kjer je dovolj vode.

Približal se je zadnji dan lova. Čreda slonov je bila pritirana na eno miljo oddaljenosti od krala. Veliko gonjačev je ležalo na malariji bolnih pred šotori. Treba je bilo zbrati še zadnje moči, da je prišlo do zajetja. Voditeljica črede je bila stara slonovka z večmesečnim mladičem. Postavila se je pred vhod v past in ni pustila nobene slona dalje. Ni preostalo drugega, nego starko ustreliti, kar se je tudi zgodilo. Še le tedaj ko se je zgrudila stara majka pod streli, ostala ostala-

la čreda preko njenega trupla v kral, kojega vrata so se zaprla in 17 najmočnejših živali je bilo obdanih od nepopustljive ograje. Z vso spretnostjo so privezali gonjači vsakega jetnika za eno nogo k debelemu drevesu in ga pustili besneti, tolči, teptati ter razsajati tako dolgo, dokler ni priznal sam od utrujenosti, da je premagan in ukročen za vselej!

Dopis iz Francije. »Ljubo doma, kdor ga ima«, tako pravi pregovor. Kdor pa ga nima, po svetu za kruhom kima. Menda po celi tej solzni dolini so žalostne posledice bivše svetovne vojne ter je ljudstvo na en ali drugi način prizadeto. Res je, da je bilo do sedaj v tem kraju dosti zaslužka. Mnogo delavstva je bilo tudi od vseh vetrov skupaj navrelo. Firme so jih začele že tu in tam odpuščati, na novo se delo dobi prav težko. Francozi, ki so jako omikan in visoko izobražen narod, vedo dobro preценiti, koliko kateri delavec zasluži. Vrh tega mora tudi vsakdo, ki je dalje časa na enem mestu, davek plačati. V tem kraju (Fontay-Moselle) je tudi od meseca junija večinoma deževalo; posledice so, da se je vse nekoliko podražilo. Ponesreči se jih mnogo tudi smrtno. Svetoval bi: Ne zapuščajte svoje drage in ljube domovine brez hude sile, da se ne boste kesali. Tudi v duševnem oziru je velika nevarnost ter mnogo raznovrstnih pasti, da se človek zgubi. Žalibog jih je mnogo vero že popolnoma izgubilo. Menda jim bode ne samo zemeljska, ampak tudi večna domovina izgubljena. Veliko je tudi pomanjkanje duhovnikov v tej državi. V Parizu v stolni cerkvi je plakat, ki v njem poziva nadškof svoje vernike k molitvi za duhovnike ter prosi mladoarav za vzdrževanje semenišč. Vsem čitateljem »Slovenskega Gospodarja« in prijateljem v domovini želimo srečno novo leto!

Ožak-Bosna. Tu se je poročila Marica Fužir z g. Iv. Dedičem, mesarskim mojstrom. Mladi Slovenki in njenemu soprogu želimo, da bi bila srečna srečna v zakonskem stanu.

Razvanje pri Mariboru. Gospodarsko prosvetni tečaj, ki ga priredi občinski kmetijski odbor skupno z občino, se vrši v nedeljo, dne 18. februarja 1931 v šolskih prostorih. Preda-

vali bodo o raznih panogah gospodarstva priznani kmetijski strokovnjaki. Razen strokovnih predavanj o živinoreji, sadjarstvu, travništvu itd. bo na dnevnem redu tudi predavanje o kmetijstvu v svetovnem gospodarstvu, potem o kmetiskem stanu kot temelju družine, naroda in države. Priznana predavateljica pa bo govorila našim gospodinjam in dekletom. Ta dan bo pri podružnici sv. Mihaela v Razvanju cerkveno sveto oparvilo s pridigo, in sicer ob pol osmih zjutraj. Takoj po službi božji pa bo pričetek tečaja.

Gornja Radgona. V ponedeljek, dne 15. decembra 1930 zvečer že v temi pride v hišo nekoga kmeta v Orehovskem vrhu nek agent s prošnjo, da bi tam spal. Ker je ta družina pošena, in ne misli od nikogar nič slabega, je smel ostati. Napravili so mu ležišče pri topli peči. Mož je visoke postave, z malimi brki pod nosom. Zaposlen je baje pri neki tvrdki v Mariboru. Mož je omenjeni večer z domačo družino molil rožni venec, pri tem pa je menda že opazoval, kaj bi se drugo jutro dalo s seboj vzeti. In res drugo jutro, ko odidejo vsi domači iz hiše v kuhinjo in v hleve, porabi to priložnost in si stlači nove moške čevlje v kovčep. Čevlji so bili last gospodarjevega brata. Ta pride drugi dan po nje, takrat so še le opazili, kak človek je ta agent. Pa bilo je prepozno. Dolgoprstnež je že bil bogve kje. Občinstvo se svari pred takšnimi agenti in krošnjariji, ki jih je zadnji čas v naših krajih vedno dovolj.

Spuhlja. Izenadila nas je skoraj neverjetna, vendar resnična vest, da je naglo umrl zdrav, mlad, priden fant Janez Božcar, kmetijski sin iz Spuhelj. Naj počiva v miru vrli mladenič! Slučaji nagle smrti se množijo in to bodi resen opomin in svarilo vsem, zlasti še mladini, da misli na svoj pravi življenjski namen. Naj bi vsak človek pazil na to ter skrbel, da ga Bog ne pokliče nenadoma in nepripravljenega pred svoj sodni stol. Nikjer ne stoji zapisano, da morajo samo stari umreti in biti pripravljene za vsak slučaj, temveč se kaj takega lahko zgodi vsakemu brez izjeme, ker pregovor pravi: Danes meni, jutri tebi. — Oblasli so se vendar potrudile, da so mesarjem nekoliko cene znižali. Zdaj je še vprašanje, kedaj bodo gostilničarji znižali cene pri raznih mesenih jedilih. Človek, kateri mora obedovati v gostilni, še vedno tako plačuje kakor pred desetimi leti, ko je vendar meso postalo cenejše.

Središče ob Dravi. Zavratna, neizprosna tuberkuloza je zahtevala mlado žrtev, 20letnega vrlega mladeniča Avgusta Lovrec, čevljarja v Središču. Vzor-mladenič, tih in miren, je bil več let član in priden delavec v katoliških

bezni. Ko sem enkrat uvidel, da razljuteno žensče ne bo poznalo šale, sem sklenil, da pobereš šila ter kopita in bom pogledal za nekaj časa zopet domov v Št. Jurij. Nesreča je bila le ta, da sem zaupal svoj načrt kuharici, ki je bila zaupnica gospe. Predpoldne pred nameravanim pobegom sem pospravil svoje stvari in zvečer še stregel. Odpotovati sem nameraval po kar najkrajšem slovesu drugi dan predpoldne. Zjutraj sta me vzbudila orožnika. Po pregledu kovčeka sta dobila nekaj ducatov srebrnega namiznega orodja in v listnici 3 tisoč goldinarjev v treh bankovcih. Povedal sem po pravici, da ne znam, kako je priromala srebrnina v moj kovček in kako so se znašli tisočaki v moji denarnici. — Orožnika sta se nasmehnila in mesto vere sem prejel verigo krog rok in hajdi z menoj pri belem dnevu skozi Dobrno v Celje, kjer poslušate danes mojo izpoved. Kedo mi je podtaknil srebrne žlice, nože, vilice in denar, o tem morajo presoditi porotniki, sodni dvor je gotovo pre-

pričan, da sem govoril resnico, saj moje življenje ni oštrafotano niti s pičico kakega madeža.

Obtoženi se je priklonil, sedel ter skrnil glavo med obe roki. Njegove besede so napravile na vse globok utis in je bilo videti, da so zadele na verodostojnost pri poroti in poslušalcih. Obdolženi je bil prikupljive zunanosti ter obnašanja. Bil je srednje velik, bistrih oči, majhnih rujavkastih brk pod nosom in glas mu je donel nekako božajoče.

Predsednik je bil očitno zadovoljen z izpovedjo obtoženca, ga ni več izpraševal, ampak je prešel na zasliševanje prič, predvsem krčmarice, debelušaste in že bolj priletne Ane Klakočarjeve in njene kuharice. Ženski nista nastopili prizanesljivo, ponižno ali vsaj dostojno, ampak drzno ter z očitki ter podtikanji, ki so bila izbruhana premišljeno ter naravnost iz peklenske maščevalnosti. Obe sta slikali obtoženca kot zapeljivca ženskega spola in predvsem razdiralca zakonske sreče. Ker ni opravil pri obeh po bogznanj kolikokratnih poskusih s prilizovanjem ter

Majboljša reklama

za trgovce, obrtnike in zasebnike

so lepe tiskovine,

kakor n. pr. pismeni papir, zavitki, računi, memorande, dopisnice, letaki, lepaki, barvotiski, večbarvne razglednice in priporočilnice

ki jih izvršuje

v najmodernejši izpeljavi, hitro in po najnižjih cenah

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, Koroška c. 5